

EKSAMEN

2121
Nynorsk før og no

20.05.2015

Tid: 5 timer

Målform: Nynorsk

Sidetal: 11 (inkludert denne)

Hjelphemiddel: Ingen

Merknader: Ingen

Vedlegg: Det rare (novelle av Tarjei Vesaas)

Sensuren finn du på StudentWeb.

TØRSTAD

Vel ei av desse oppgåvene. Oppgåva skal skrivast på nynorsk.

1. Olaus Fjørtoft skreiv i 1871: *For eit e me einige om, og dæ e aa skrive norsk, og bruke berre norske Ord og Ordskøp og Stil, so gott me kann, og inkje Dansk. Om dæ e me einige, men helde inkje om meir, men dæ e dæ mest.*

Gjer greie for kva som ligg i omgrepene **purisme**, og drøft korleis purisme har prega nynorsk språkhistorie frå midten av 1800-talet og fram til i dag.

2. Gi ein analyse av novella «Det rare» av Tarjei Vesaas (sjå vedlegg).
3. Gi ein analyse av *Ein fritenkjar* av Arne Garborg

Det rare

Arne tenkte: ingen ting kan skjemme dei ut—
Han stod i veggkanten og venta på bussen. Det var ein varm julidag, og veggen var breidd med gråkvit dust. Bi-lane som før forbi, sprøyte skoyer kring seg — og inne i skyene hosta vakre, nakne syklistar. Men dei kom alltid fram att or skyra, trødde vidare, med eit fint lag dust på brune aksler og lår, og sikkert på dei farga leppene også. Arne såg på dei og hadde eitslags tungt hjarte. Tungt på ein ny måte. Han tenkte: eg er sikker på at ingen ting kan skjemme dei ut. Detta kan aldri bli anna vakkert.

Han var snart atten.

— Bussen har vel ikkje fara? spurde det bak han. Han snudde seg som han var gripen i eitkvart. Det var Lars frå hyttebyen som stod der. Ein vaksen kar. Godt kjend med

Arne.

— Nei, sa Arne, eg og ventar på han.

— Men han er her vel no. Skal du til Oslo, Arne?

— Nei, eg skal nedover til moster som snarast.

Dei stod venta litt. Bilane før framom rett som det var. Arne og Lars måtte høste etterpå. Der borre grov den siste dust-skya ned ein ny flokk syklistar.

— Ja, stakkars syklistane no i ferietida, sa Lars. Sjå den flokken sykkeljenter der. Det er ikkje anna enn å sluke veg-dumbe heile dagen.

Arne svara ikkje. Han stod berre såg på flokken som kom susande. Gyllen, underleg.

Lars sa:

— Vi synest det er vakkert på vegn om sommaren, du og eg. Eg kjunner nok deg, eg.

Arne vart raud og svara at det gjør du ikkje.

Lars såg på han, og var snill i auga.
— Du skjønar eg minnest for min eigen part. Eg syntest det var rart eg òg. Det er ikkje så lenge sidan. Nå, der har vi dei, slutta han.

Det lyse føljet suste fram. Glirring i nikkel, spel av glade små stoffstykke og brunt hold. Den første jenta slengde ein lang arm opp i veret som helsing til Arne der han stod. Ho fór tett forbi han:

— Hallo!

Så var ho unna.

Kvar tenkte han, med den prikkinga i seg. Med ein liten halvglad angst.. Men så var alt den neste over han — sidan ei av dei hadde byrja. Ho ringde med sykkelbjølla til han.

— Hallo gut, eg ringer med bjølla eg, og så køyrer eg bort frå deg og bort frå deg — sa ho, i den tonen ein kunne gje seg lov å bruke når ein slik skimita framom ein ung ventefull gut for denne eine gongen og så aldri såg han meir.

Ho var alt langt borte. Resten av flokken kom tett etter, og når dei andre hadde gjort det, så hadde kvar litt å seja til Arne i farten. Kom i flokk og vart uvørdrne:

— Så brydd som han står. Så raud som han blir.

— Har du aldri hatt ei sommarjente nær deg?

— Men det var vakker gut.

— Og inga tid har vi å kaste bort på han.

— Og no er vi borte vi —

— No er vi borte vi —

Og det var sant. Borte i ein blink. Aldri meir. Underleg. Og bakkvend! Det sa bakkvendt, så det sveid i ein. Unaturlig kjendest det. Kvifor blir slikt alltid berre borte? Høyrer alltid til andre stader?

Mælet hans Lars blanda seg il!

— Ja, det var ein fin svaleflokk. Dei trur seg så godt når dei er mange.

Arne tagde.

— Og eg skal seia du lyste opp, Arne, sa Lars og flirte.

Det var godt at bussen kom i det same. Den kjende bussen med alt sitt. Dei gjorde teikn til han, han skura og bremsa og stod still. Rutene var oppe i det heite veret. Der var fullt av folk der inne.

Lars gjekk først inn.

— Hau, hau, sa han, her var det ikkje kaldt. Og her var det ikkje mykje pusterom heller. Vi må nok på attarste benk vi, Arne.

Arne såg mot ein mur av andlet. Likesæle, slappe bussreisande. Buss-andlet. Varme, halv- og heilblundande. Men endå gav det ein rykk i Arne, over eitkvart han såg.

Lars fann ein tom sess på nest siste rad. Han dumppa nedpå med eit grynt. Sa såg han bakom seg. Den attarste benken gjekk i eitt tvers over vogna, og var å sjå til fullsett av tur-jenter. Lars blinka til dei:

— Nå, jenter der baki? Kan de skaffe rom der til ein lang, men smal gut?

Det vart ikkje ille oppteki.

— Det kan vi nok, sa ei jente.

— Ja sjå det, sa Lårs. Hei, Arne, kom her og kil deg inn i rekka.

Bussen var i gang att. Det var litt ustøtt å stå. Arne såg der opna seg eit rom til venstre i rekka, og han klende seg inn der.

— Men det blir å sitje trøngt for han, sa ei av jentene framover til Lars.

Lars svara, med ei halv hovudvriding:

— Ja, men det er stor skilnad på kven ein sit trøngt med —

Nokon flirte. Arne skubba seg inn mot ryggstødet. Bussen humpa i eit stykke vaskebrett, berre litt, var for stor til å bry seg større om det.

Men det er stor skilnad på kven ein sit trøngt med. Arne sat her litt fortumla. Han var klend inn mellom to jenter som han aldri hadde sett før, og som han liksom ikkje tørde sjå på. Han berre kjende dei mot seg, og vart litt rær. Ho til venstre sat ytterst mot buss-sida. Så kom Arne.

Og til høgre var der sikkert fire bortover — han såg ikkje etter. Han såg til venstre så vidt, for å få slå fast at synet var sant. Ved troldomsmaikt vart alt i han vendt til venstre.

Han var tynnkledd i varmen, og *dei* var tynnkledd. — og der til venstre var det visst aller mest vakkert og rart. Han visste så lite om dei. Det hadde vori så stengt. Det var underleg å kjenne ein jente kropp leve slik tett imot sida si. Han kjende det i heile sin eigen kropp. Vart stum. Såg rett fram. No kjenner eg dette. Det kjennest som det *er* for meg.

Var alle blitt stumme? Eller var det berre den vanlege buss-slappleiken. Der munla lågt der lengst til høgre:

— Så stilt som det vart. —

— Vart der stilt borti der?

Og «borti der» var lengst til venstre. Dei to kikka bortover og munla vidare mellom seg:

— Ja, er der ikkje lat i han frå før, så greier då ikkje Liv å få fram lāten.

— Ja, kven veit —

I det same gjorde bussen eit lite hopp, og jenta til venstre for Arne lo ut i veret og ropte halvhøgt heisan!

I utrenngsmål.

Jenta til høgre for Arne spurde aldri så lite stramt:

— Kva er det som er så moro då, Liv?

Hø heiter Liv —

Hø heiter altså Liv.

Liv svara:

— Nei, berre at bussen hoppar så det spøkk i ein.
Og så kom etter den glate låtten som det ikkje syntest
dekning for.

— Var det så rart det då, sa jenta til høgre, med eitt i
krangelykrynt.

— Nei då sa Liv.

— Mangt rart i ein buss — sa nokon langt til høgre, og
heldt fram:

— Men du då, Marit. Du har òg ein kant —

Dei små giftige tungene spela.

— Pyss, sa ho som sat til høgre for Arne og vart kalla
Marit. Tei still sa ho arg.

— Der er ikkje att låt i Marit, er det likt til, sa dei
roleg til høgre, og så:

— Der er ikkje mykje låt i *somme* —

— Nei, enno har vi faktisk ikkje høyrte ein einaste låt.

— Er du spent?

— Nei.

Dei såg bortover til venstre:

— Sjå dei. —

Og så sleppte dei laus ein høg, spottande lätt, rett ut i
lufta så ingen kunne gripe dei.

Bussen køyrdde og stoppa og køyrdde att. Folk sat slappe.
Fleire og fleire sov.

Arnesov ikkje.

Kjenn —

Dette er det rare.

Han hadde slett ikkje tenkt å gjera noko, men kom til å
røre på seg —

— Orsak, sa han fort.

Liv sa også orsak i same blinken. Ingen var først.
Noko nytt å kjenne att. Atter noko anna liksom. Og no
måtte her talast. Same kva det var om. Arne krepta:

— Det var fullt på bussen i dag.

Ho nikka.

— Her er mest alltid fullt på denne bussen, heldt han
fram, no på denne tid.

— Kan tenke meg det, sa ho og såg på han. Han kjende
mangt godt igjennom seg ved detaugekastet, og sa:

— Men eg har òg sett at han har vori omtrønt tom.

— Javisst.

Kva var det dei kjende? Ikkje namn på det. Dei måtte
finne på fleire tomme talemåtar.

Arne sa:

— Ja, i dag treng ein ikkje ha på varmeapparatet.

— Nei, men om vinteren er det no godt å ha, sa Liv
fortumla — for kva var dette?

— Ja, her er kaldt om vinteren.

— Det er her vel.

— Ja, langt utigjennom våren.

— Det er her vel.

— Hel sa ðet til høgre for Arne. Marit sat såg rett ut i
veret.

Lenger til høgre steig den kalde låtten opp att. Har *du*
hørt på?

— Ja, vel. — Bussen skura og bremsa på ein stoppelass.
Nokon steig ut.

Lars vendte på seg:

— Der steig ut ein kar. Så er der ein ledig plass. Nå, der
bak?

Ingen svara. Ingen syntes høyre det.

— Nå? sa Lars, er det ingen som svarar?

Ingen høyrde det liksom.

— Nei vel, meg eitt feitt.

Lars snudde nakken til på ny. Bussen starta.

— — —

Men her var ei *onnor* samtale. Ei underleg samtale. Utan ord. Utan rørslar. Vekt av den imot meg. Vend mot den. Men ikkje alltid: av og til ingen, berre i stor undring. I ei djup stille der ingen motorlarm trengde inn — der var det denne samtala båra fram og tilbake. I den første sky tilbedinga.

Eg visste ikkje —

Eg visste heller ikkje — men eg ser.

Det er eg som ser —

Eg ønsker eg kunne seja noko til deg om det, og eg kan nok smart.

Eg ønsker berre vi må køyre og køyre i denne bussen. Eg kjenner deg imot meg, og eg —
Sjå på meg. Alle stader.

Det er det eg har gjort.

Sa du noko?

4 Eg ønsker eg kunne ta i deg. Det dirrar i hendene mine etter å gjerra det.

Eg ønsker du ville legge handa di på meg og la henne ligge slik.

Kva?

Eg trur du har gode hender. Eg er sikker på det. Eg lengtar etter dei.

Dei andre ser på deg.

Eg ser ikkje kven du er, eg må få veta det.

Eg undrast på kven du er for ein.

Og no er det, synest eg. Berre *no*.

Du må ikkje gå av. Du må køyre og køyre —

Lars sa:

— Nå Arne, har du omrent sovna, så vondt du sit?
Arne kvakk opp. Svara morsk:
— Har slett ikkje sovna.

— Nei vel, det vart berre så stilt, sa Lars, og ein kunne ikkje høre på han kor mykje det låg i det av spittord. Ein snev var der vel.

— Eg tenkte kanskje om du dubba av så du ikkje la merke til kvar vi var.

— Eg skal ikkje av på lenge, eg! sa Arne uturvande tydeleg og høgt, og torde ikkje for nokon ting sjå til venstre. Men han var Lars takkam fordi han hadde fått høve til å seia det. Ei viktig rettleiing.

— Nei, visst, sa Lars, eg kom meg ikkje i hug. Her er forresten også så triveleg på bussen, sa han.

Han snudde nakken til med han tala.

Dei køyrede feiande og braskande framigjenom. Der var stilt ei heil stund. Der var kanskje ei giftig samtale der lengst til høgre. Kviskring:

— Har du sett som —

— Nei, har du sett korleis Liv kan få seg til å sitje. Aldri trudde eg at —

— Nei, det er nok den første den beste det, viser det seg.

— Men hadde du i grunnen tenkt *det*?
— Neei, eg veit ikkje eg — Men du veit det er ofte ein lyt tenke om att.

— Og han då, så grøn at.

— Han er heilt borte han, ser du.
Endå lågare vart det sagt:

— Men sjå på Marit der på andre sida av han.
— Ja, ho får ikkje stort —

Og så kom den høge spottande latten som ikkje var til å halde inne.

Lars vende seg til dei to jente:

— Så godt som De ler då, frøken.

Ho vart sinna, han hadde ikkje noko med å blande seg i det, men ho vart raud og. Lars heldt fram:

— Kan De det når De kører buss?
 — Eg går ut ifrå at eg har lov til det, sa jenta avisande.
 Det står ingen ting anna på billetten.
 — Så, så — sa Lars for å døyyre av.
 Jenta heldt fram, fekk eit påskot til å seja høgt noko som kunne snerte borti venstre benke-enden:
 — Vi sat tala om poesien i ein buss, sidan De spør.
 — Spør slett ikkje, sa Lars, eg synest ikkje der er meir poesi over ein buss enn over ein sur mage.
 — Det er det sikkert fleire meininger om, heldt jenta fram. Eg sa foresten i ein buss.
 Lars vart lei, grynta eitkvart og snudde nakken til att. I bussen elles var det dau ro. Nokon sov. Nokon tørka sveitte. Bussen mol seg fram, møtte bilar, køyrd forbi syklistar, og vart sjølv forbikøyrd av pilande små personbilar. Heile vegen stod i rok.
 — Hallo, Liv! ropte det frå ut lengste høgre.
 — Ja vel, kva er det?
 — Ingen ting.
 Og så kom den latten.
 Der vart farleg stilt. Måtte seiast noko på rappen, og Arne kunne ikkje finne på noko anna å tala om enn bussen. Han krema:
 — Her var ein annan buss før.
 — Å, var her det, svara Liv.
 — Ikkje fari her før? fekk han kilt inn. Lågt. Avsides. Eit viktig spørsmål iaugeblinken.

— Ikkje akkurat her, sa ho.
 — Nei visst.
 — Bur her kanskje? spurde ho, så vidt at ho opna munnen, og utan å bruke noko tiltaiform.
 — Min, sa Arne.
 — Skjønar det. —
 Så kunne dei tala om bussen att.

— Ja, her var ein annan før denne, buss, meiner eg, sa han, så høgt at det høyrdest av alle.
 — Han vart for gammal den då? spurde Liv.
 — Ja, han vart for gammal.
 — Ja, dei blir fort gamle, bussane.
 — Ja, og dyre er dei òg.
 — Men her er mange bussar i landet no.
 — Ja, og fleire blir det til kvart år.
 Underleg. Dei tala om bussar, og det var som å høyre lokkande song bak eit blått forheng. Av og til såg dei fort til sida på einannan og heile tida kjende dei den andre imot seg som noko umåteleg riktig.
 Den hemmelege andre samtala var i gang. Fram og tilbake mellom dei. Så sky du er, gut, du treng ikkje vera det.
 Du seier noko til meg som eg ikkje skjønar?
 Kjenner du ikkje —
 Det er det eg gjer, det! Kjenner. Det må vara dette. Du må ikkje gå.
 Du —
 Må eg, slik?
 Ja, ja stryk —
 Eg visstte dette. Eg har alt tenkt det lenge.
 Stryk —
 Vi må treffast! Vi må talast ved. Vi må veta meir!
 Stryk meir —
 Men eg må stige av smart!
 Stryk — det er godt at du stryk.
 — Sjå på han — sa det lågt på ytterste høgre.
 — Min, sa Arne.
 — Skjønar det. —
 eingong.

- Han gjier framsteg.
 — Aldri hadde eg tenkt at Liv var slik.
 Så kom den kalde ovndsjøke latten. I det same stansa bussen. Luftstraumane som sila inn gjennom dei opne rutene vart borte, og her vart kjøvande og stint.
 Lars reiste seg.
 — Ja, så slepp då gudsakjelov eg ut. Huff, ein blir stiv når ein aldri får røre på seg.
 Han vende seg til Arne:
 — Nå, Arne, kjem du ikkje laus?
 Rådvill knute ein stad. Gå no? Det er urimeleg. Umogeleg. Kvifor *er* det slik?
 — Eg? sa han.
 — Ja, det er vel her du skal av, etter som du sa, svara Lars.
 Kvifor er det slik! tenkte Arne.
- Ja, eg — ja, eg — sa Arne, i klemma. Det er best for meg å bli med bussen ned til bruval sa han howdstup. Det er i grunnen snarare.
 — Heisan, sa Lars. Men så sa han ikkje meir om det. Ja, takk for laget då, Jentene og Farvel.
 — Farvel, sa jentene. Arne sa ingen ting. Bussdøra smelte i hop att og bussen starta.
- Kvifor er det, tenkte han, men vart avbroten i den rådlause tanken ved at Liv såg til skrås på han og sa, utan å røre større på den lokkande truten, ei numling:
 — Langt til brua?
 — Liten stubb berre.
 Trutnen mumla:
 — Eg spør fordi eg lurar på om eg ikkje skullelikke innom moster mi når eg kflyr her likevel.
 Det rykte godt i Arne. Og så moster til 'og med! Han heldt seg roleg.
 — Ja, sa han fargelaust. Javisst.

— Det går vel ein buss seinare i dag òg? I same ruta?

- Går ein tre timer seinare, svara han medan det byrja å kime og bære.
 Ho nikka.

- Fint. Så kan eg ta den og nå att reisefølget mitt i kveld.
 — Ja — sa Arne berre, for dette var no ikkje hans sak.

- Ho bøygde seg fram forbi han og såg langs rekka til høgre:
 — Del eg trur eg stig av her eg.
 Dei stivna liksom.
 — Kva i all —
 — Nei, Liv! nå går det over alle grenser.

- Liv lo, litt forundra.
 — Kva slag? Eg har ei moster her, eg. Henne vil eg jammen få helse på når eg først fer her. Så hoppar eg på ein buss som går same vegen om tre timer, og så treffest vi att der vi har aytala.
 Der lo der borte.
 — Moster du liksom!

- Den har vi aldri høyrta tale om før.
 Liv retta seg:
 — Har du større greie på det?
 Yttarst til høgje sa spottande:
 — Dalar det moster ned frå himmelen så smart du har bruk for det?
 Dei andre lo.
 Liv vart raud no. Ho sa:

- De kan forrestentru akkurat kva de vil. Eg gjer det eg vil, utan at de treng stikke nasen i det.
 — Ja, ikkje stikk din eigen alfor høggt i sky då, sa jenta yttarst til høgje. Dei andre skøytte på:
 — Nei, for vi skjønar det nok.

— Er det slik å ha *deg* med på tur, Liv? Hadde vi vist det på førehand, så. — Liv pusta tungt. Det var ikkje beint dette her. Ei heil rad kvasse krenkte kamerasauge.

— Det var då svært så oppøste de vart. Det er no berre at eg kjem tre timer etterpå. Og vi skulle ikkje noko akkurat *då*.

— Ja såf sa dei.

— Vil du vera dårleg kamerat, Liv?

— Dårleg kamerat? Eg har aldri høyrт! —

Men det hagla mot henne:

— Ja, berre bli sinna. Når du har gløymt kva vi har planlagt straks vi kjem fram og så. — Neei, men, er det i grunnen nokon skilnad om eg er der eller ikkje. Akkurat då?

— Det *hadde* teki seg berre ut, Liv. — La henne vera. Vi skal nok greie oss.

— Det kan bli vanskelegare for *deg*, Liv. Du får orsaka at vi ler litt.

Den spottande latten steig opp, fullt lovleg og høg no. — Åsj, sa Liv og kasta på nakken.

Arne kunne ikkje blande seg i dette. Han sat i det seile klemstret sitt og høyrd alle saman med ein ny måte å høyre på. Ny måte å kjenne på. Høyr den måten ho seier ord på! I dag var det skjedd.

Bussen stansa. Dei var ved brua.

— Der er nok brua, fekk han fram og vart uroleg på setet. Kom seg opp og byrja gå som han aldri hadde sett jente-rekka. Det var ikkje rett av han, men han var heilt fortumla.

Liv fór opp, nervøs:

— Ja, her er det, ja. Ja, då skal eg av her. Du tar deg av sekken min du då, Marit, er du snill, så slepp eg dra han med meg her.

Marit frå den kalde sida hans Arne gapté utan vidare ved dette oppdraget, der ho sat krenkt og full av galla:

— Eg, sa ho og merke ikkje kva ho la i det.

— Ja, kvifor ikkje? Det greier du då godt. Det er ikkje størré han er. Slik brukar vi då vel å gjera for einannan?

Ja, eg har ikkje *tid* å kjekle, bussen skal gå den — ha det så lenge!

Ho hoppa ut. Det let mot ryggen hennar:

— Ja, du lyt endelig he han vise deg vegen til mos-ter!

Så lo nokon samstundes hjartelaust:

— Og så du, Marit, som sat trøngt med han du òg, og berre får bera ryggsekken hennar.

— Å hald — Døra klappa i. Bussen ruste motoren og før sin veg over bru.

Dei to såg litt rådville etter bussen, som for å vinne tid. Men der var han borte, og det var berre å hoppe i det: sia eitkvart:

— Ja, der køyrdje dei.

— Ja, og sinna var dei, sa Liv.

Så lo ho i rådøysa si og såg Arne rett i andletet. Brast ut:

— Kva i all verda er det vi finn på!

Arne var underleg i heile kroppen av rådøye han òg. Og her i vegen kunne han ikkje stå. Det var nokre hus nokså nær.

— Skal vi gå bortover litt? bad han fort.

Liv sette i:

— Eg har inga møster her! Det var berre noko eg sa.

— Men eg har, sa Arne.

— Kvastlag?

— *Eg* er komen for å vitje moster.
Ho lo heilt ute av likevekt.

— Nei, no trur eg — nei.no har eg aldri —

Arne stod som på nåler her, han måtte koma i livd.
Dette var slikt som ein nok kunne ha drøymt om, og måla ut for seg, men ikkje trudd på likevel. Men ikkje stå her, i alle fall —

— Vi går bortover litt!

— Er det her ho bur?

— Nei, det er det vel ikkje. Der er ingen der borte. Det er difor vi skal gå der vel. Eg er *kjend* av folk her, eg.

— Säleis, sa ho.

Ho var fort med på det, og dei stegga av stad. Dei hadde ingen ting å dra på, så det gjekk lett, og dei kom fort og synge. Ikke eit hus var å sjå lenger, berre den grå veggen og skogen.

Men det var store almannvegen.

— Her er det ein sideveg, sa Arne utydeleg. Dei såg ein liten stig som strakk av mellom trea.

— Kvar går den etter?

— Veit ikkje. Han går vel berre ein stubb og blir borte, sa Arne.

— Javisst.

— Vi går vel den där?

— Best det, elles kunne vi møte mostrene vårel sa Liv, og så lo dei stutt og samstrundes. Brydde. For det var så rart med det.

Men der var veggen. Smal og grasrodd. God under foten. Han slengde seg innover mellom grøne tre. Dei gjekk han med dirrande steg, for dette var komi så altfor brått. Omsider sa jenta:

— *Ventar* moster?

— Ho veit ikkje at eg kjem akkurat i dag. Så for den skuld.

Atter vart der stilt. Det var så underleg med det. Jentta krenna og sa:

— Heiter du Arne? Ja, vi er dus vel? Vi har passa godt på å kroke utanom det spørsmålet hittil.

— Mm, sa han. Og du vart kalla Liv, høyrdie eg.

— Ja, og førefrels synest eg vi greier oss med det, i namnevegen, ikkje sant?

Han nikka.

— Som du trur.

— Ja, eg trur ein skal ha såpålag til vern, inntil vidare, lo ho.

— Synest du eg er heilt vill? spurde ho brått, og han vart litt stammande i mælet då han svara:

— Eg synest det var fint at du gjorde dette. Eg hadde aldri trudd at —

— Kva at?

— Nei, det kan vera det same. Det var fint at du gjorde det, det var det.

Den grasgrødde stigen vart mindre og mindre. Her var stilt og varmt. Lukta varmt lauv. Her var også over all måte underleg. Arne stod brått still.

Liv sa:

— Kva er det?

— Vart berre ståande —

— Du, sa han att. Smått.

— Ja?

— Fin jente. Underleg jente.
Han hadde armane ikring henne. Drog henne inntil seg. Og det var ho med på. Den møtinga var det raraste av alle ting å kjenne, når ein var han.

— Å — Arne —

Dei stod i villgraset på den smale stigen og heldt kring einannan. Han var oppøst. Slik var det å halde i henne, kysse henne.

— Liv! Så — så —
— Ikkje meir, sa ho, mest redd for villskapen hans. Og
så spurde ho:

— Har du inga jente?

— Nei.

Sugande ventetider sigla opp i minnet. Han støyte dei tilbake.

Ho spurde:

— Kor gammal er du?

— Arten.

— Hm! sa ho, forundra over eitkvart. Han hadde ei aining om kva det var, og var glad ho ikkje sa meir.

— Og du? spurde han fort.

— Omtrent det same her, svara ho. Men så kom ho tilbake til det han ville sleppe:

— At ikkje du har ei jente, du som —

— Det har vori — det har ikkje falli seg slik, sa han med noko møde.

Ja, alt det han kunne ha fortalt, men son ho sikert ikkje ville ha skjøna noko av. Om korleis det hadde vori stengt.

— Men du likar dei — sa ho og såg rett i auga hans. Langt inn i auga hennar var det noko som — ja, var ikkje nann. Ikkje namn på såvori.

— Det kjende eg straks, heldt ho fram då han stod stum.

— Eg likar deg, sa han.

Ho sa:

— Eg blir mest redd. Her står vi og — eg forstår det ikkje!

— Men dette synest eg at eg forstår, sa han sakte, medan dei tyreste uprøvde hendene hans fekk stryke hemne. Full av takk for det sa han:

— Og så du som kunne koma på å springe rett ut av bussen! Finne opp ei moster og berre gå rett ut.

Ho fortalte om grunnen:

— Eg fekk visst ein hel del om deg med vi sat og kþyrde.

— Om eit par timer reiser du, sa han berre.

Ho kom med ein forunderleg lovnad:

— Du skal få vera meir om meg om litt.
Det var utruleg, det måtte seiast opp att, av han, her mellom gras og lauv og stille, og inniblant den angen han kjende, og så lågt at det mest ikkje var ord:

— Skal eg få vera meir om deg om litt?

— Det hadde komi no, det ein hadde tenkt seg — det fekk vera så vilt det ville.

— Skjønar du at eg høyrer kva du seier! sa han oppost.

— Ja, ja.

— Skjønar du at slike ord står der liksom — om du er berre atten.

— Ja, ja.

— Og kjänner du kor eg skjelv?
Det svara ho på og, lågt og godt:
— Kom då, Arne.